

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7540/2021
12.01.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић, Драгане Миросављевић, Јелице Бојанић Керкез и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ана Ђорић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 361/21 од 16.07.2021. године, у седници одржаној 12.01.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 361/21 од 16.07.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр 361/21 од 16.07.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу Прр 15/2021 од 29.04.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати на име новчаног обештећења за неимовинску штету која му је изазвана повредом права на суђење у разумном року, износ од 500 евра са законском затезном каматом почев од 29.04.2021. године као дана доношења пресуде па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, у преосталом делу, преко досуђеног износа од 500 евра до траженог износа од 3.000 евра, а за износ од још 2.500 евра са траженом каматом тужбени захтев је одбијен. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 12.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр 361/21 од 16.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, па је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 18.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана наступања услова за извршење па до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о новчаном обештећењу, због повреде права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Београду Ст 311/2015, а повреда овог права на суђење у разумном року тужиоцу је утврђена решењем Привредног суда у Београду Р4 Ст 487/2020 од 15.09.2020. године. О праву тужиоца на новчано обештећење и висини новчаног обештећења другостепени суд је одлучио ценећи одредбе члана 30. Закона о заштити права на суђење у разумном року. Како се висина новчаног обештећења одређује према чињеницама и околностима у сваком конкретном случају, Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, ценећи да нема потребе за одлучивањем о ревизији ради разматрања питања од општег интереса или питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе и новог тумачења права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 03.03.2021. године са захтевом за накнаду нематеријалне штете због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којим је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе у споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић